

Szent Péter és Pál ünnepén. Nagymisére.

Ki nekünk a pápa?

K.K.T. Van Rómában egy sír, melyet ezelőtt ezerkilencszáz esztendővel hantoltak be. Ez a sír egy egyszerű galileai halász holttestét fedi, aki elindult Palesztina földjének szűk határai közül, bejárta az akkor ismert világot, aztán Néro császár uralkodása alatt keresztre feszítve halt meg a római Vatikáni hegyen. Ma a világ leghatalmasabb temploma, a 30 ezer hívőt befogadó Szent Péter templom emelkedik sírja fölött. Ennek a templomnak díszítésén a múltban hatalmas császárok és nagy pápák versenyeztek egymással. Ebben a szépségében páratlan, méreteiben hatalmas templomban azon a helyen, hol templomunkban a főoltár áll, van egy fából készült egyszerű szék, amely még ama sírnál is régiebb, mert ebben a székben az ült, ebből a székből az tanított egykor, akit az a sírhant takar. E sír és ez az egyszerű szék annak az apostolnak a kegyeletes ereklyéje, akit az isteni mester, Jézus Krisztus a halászhálótól szólított el, és tett meg a világ első emberévé, a föld első méltóságává, amikor azt mondta neki: Te Péter vagy és e kőszálla fogom építeni Egyházamat, és a pokolkapui nem vesznek erőt rajta. Az ő ünneplésére gyűltünk össze ma is mi. Haláláról emlékezünk. Vele együtt ünnepeljük a munkában és halálban méltó társát, a karddal kivégzett Szent Pál apostolt, kinek sírját szintén az örök város, Róma öleli magába, s az a templom, mely sírja fölött emelkedik, szintén a hívőkeresztények kegyelettárgya és zarándoklás színhelye.

De szomorú nap volna a mai nap, és nem lenne igazán ünnep, ha csak az apostolfejedelmek haláláról emlékeznénk meg. Ma ünnepet tarunk a katolikus világ 500 millió hívével együtt. Ma ünnepeljük azt az embert, aki Szent Péter székének örököse, főpásztori munkájának folytatója, az Egyház nagy hajójának főkormányosa. A mai nap a keresztény világ figyelme Róma felé fordul, ahol Péternek, a kőszállnak mindenkor utóda, a pápa él, vezet és kormányozza Krisztus Egyházát. Ma a pápaságnak ünnepét tartjuk. S ha eredetét keressük a mai ünnepnek, akkor az emberiség történelmének nagy könyvét vissza kell lapozzuk jó néhány száz esztendővel.

Ezelőtt kétezer évvel a Genezáreth tó partján játszódott le a világtörténelmet alkotó esemény. A korai hajnali órákban történt. Az első húsvét után még együtt maradt apostolok kint voltak halászni. Egyszerre csak köztük terem a föltámadt Üdvözítő. Már nem félnek, nem ijedeznek. Tudják tapasztalásból, hogy a föltámadt Mester megdicsőült szent testét nem köti sem tér, sem távolság, sem az idő. Újra együtt van a kedves csapat. A

hangulat mind bensőségebb, a beszélgetés mind bizalmasabb, közvetlenebb lesz. Körül minden csendes, minden teli várakozással. A tó hullámai is, melyek háborgását lecsendesítette egy alkalommal a Mester, most csendesen mossák a jól ismert partokat. Mintha sejténék, hogy nagy pillanatoknak lesznek fültnüi.

Miután a parton táborozó szent csapat elfogyasztotta néhány zsaráton sült halból álló szegényes reggelijét, az Üdvözítő váratlanul Péter felé fordult: Simon, Jónás fia, szeretsz-e engem jobban ezeknél. Péter csodálkozik a különös kérdésen, de készséggel felel. Szavai egyszerűek és szívből fakadók: Igen Uram, Te tudod, hogy szeretlek téged. Jézus így szól hozzá: Legeltesd bárányaimat. A kérdés másodszor elhangzik, a felelet ugyanaz, csak valamivel csodálkozóbb a tekintet, mellyel Péter ráemeli szemeit az Üdvözítő jóságos arcára. Aztán harmadszor is kérdezi az Úr! Simeon, Jónás fia szeretsz-e engem? Péter már nem csodálkozik. A hármas kérdés eszébe juttatja a háromszoros tagadást, tudja, hogy nagy adósság letörlesztése vár reá, melyből az előleget most kérte a Mester. Könnytől fátyolos szemmel rebegi: Uram, te mindent tudsz, azt is tudod, hogy szeretlek Téged. Megszólal Krisztus. Szava lágy, mint a szellő suttogása: Legeltesd juhaimat. Ezekben a pillanatokban megtörtént az első pápaválasztás. A mennybe készülő Üdvözítő így gondoskodott arról, hogy az nyájának látható főpásztort rendeljen. Szükségesnek látta, hogy alapítandó Egyházának látható vezetője legyen, akinek majd engedelmeskedni tartoznak mindazok, akik Anyaszentegyházának tagjai akarnak lenni.

K.K.T. Kétezer esztendő repült el azóta, s a kétezer év alatt 264 férfiúnak sügta fülébe az Úr Jézus a pápaválasztáskor: Legeltesd bárányaimat! Történelmi tények ezek, melynek hitelességét nem is lehet józan ésszel kétségbe vonni. Nem is az a célom most, hogy nektek, hívó katolikusoknak a papság Krisztusi alapítását és történelmi létjogosultságát bebizonyítsam, hanem néhány szóban inkább arról szeretnék beszélni, hogy ki is nekünk katolikusoknak a pápa.

A pápa legfőbb tanítónk. K.K.T. Az édes Üdvözítő, míg a földön járt, három évig tanította az embereket. Megmutatta azt az utat, amelyet járnunk kell, ha örök célunkat el akarjuk érni. Isteni életének példájával, a szent apostolok, hitvallók, vértanuk és bűnbánók egész csoportját nevelte. A golgotai kereszten pedig, mint Örök Főpapunk, bemutatta az utolsó véres áldozatot, amelyben a mennyei Atyának kedve telt, tehát tanítója és Főpapja volt az emberiségnek. De halála és föltámadása után fölment a mennyekbe. Igaz ugyan, hogy nem hagyott minket árván. Az oltáriszentség színe alatt elrejtve itt maradt közöttünk továbbra is a világ végezetéig. Igaz ugyan, hogy a szentáldozásban napjainkban is a szent hitvallók, vértanuk és bűnbánók egész sokaságát neveli. Lelkeket nevelő és megszentelő

isteni munkája nem szűnt meg és nem is fog megszűnni soha. Igaz ugyan hogy a szentmisében naponként újra és újra föloldozva magát a mennyei Atyjának, nem szűnt meg áldozatunk és áldozat-bemutatóink Örök főpapunk lenni.

De nem szól. A szent színek alatt rejtve, némán él közöttünk. Pedig olyan nagy szükségünk lenne sokszor egy-egy jó tanácsra, vigaszra, útbaigazításra. Társadalmi és erkölcsi téren hányszor tapogatódzik bizonytalanságban az emberiség. Ilyenkor kigyújt gyertyát, hogy világossága legyen a bizonytalankodóknak. A történelem azt igazolja, hogy a pápák mindig felemelték szavukat ezekben a kérdésekben. Az első világháborút megelőző években, amikor a nemzetek közötti ellentét annyira feszült volt, hogy Európa minden hatalmassága csak egy világot megrendítő borzalmas háborúban látta a megoldást. Szt. X. Piusz és XV. Benedek pápák voltak azok, akik fáradtságot nem ismerve, minden erejüket és tekintélyüket latba vetették, hogy megakadályozzák a vérontást, és megmutassák a megoldást az ellentétek békés megoldásaira. S hogy nem sikerült elkerülni a borzalmas világháborút, az akkori államfők elvakultságának és önfejűségének köszönhető.

De más alkalommal is bebizonyították a pápák azt, hogy őket Isteni rendelkezés állította az emberek élére tanítóul. Nekik kötelességük is, hogy az Oltáriszentségben elrejtett, hallgatag Krisztus helyett szóljanak, nehogy a prófétával kelljen fölkiáltaniuk: „Jaj nekem, mivel hogy nem szólottam”. A pápa legfőbb kormányzónk. Az Úr Jézus földi életében maga választotta ki apostolait és tanítványait, akiket megbízott a hívek tanításával és kormányzásával. De ezek közt Pétert különös hatalommal ruházta fel. Hiszen csak neki mondotta: „Neked adom a mennyek országa kulcsait.” Egyedül csak neki mondotta: „Legeltesd bárányaimat, legeltesd juhaimat”. Ezekkel a szavakkal Szent Pétert legfőbb pásztornak nevezte ki mindazok számára, akik Jézus bárányainak, követőinek akarják magukat vallani. Szent Péter utódai pedig - a pápák - örökölték az első főpásztornak, Péternek elsőbbségét a vezetésben is.

Hogy mit jelent egy legfőbb pásztor Krisztus Egyházában, és milyen súlyos következményekkel járna a legfőbb Pásztor hiánya, azt bizonyítja a protestáns egyház sorsa, mely az 1520-as években elszakadt a legfőbb Pásztortól, és nem maradt azóta egységben, hanem több mint háromszáz felekezetre szakadt, mert nincs közös atyjuk, legfőbb kormányosuk.

Sokakat ejtett bámulatba, sokakat gondolkodtatott meg már a történelem folyamán a katolikus Egyháznak ez az istentől rendelt kormányosa.

Nekünk, hívő katolikusoknak pedig, akik hisszük és valljuk, hogy a pápa Krisztustól rendelt legfőbb tanítónk és kormányosunk, kötelességeink vannak

Szentatyánkkal, a pápával szemben. Gyermeki kötelességünk tanítását kételkedés és válogatás nélkül elfogadni, mint legfőbb kormányosunknak engedelmeskedni. Főleg kötelességünk ő érette sokszor imádkozni, hogy az Jézus, aki őt az Anyaszentegyháznak adta tanítóul és kormányzóul, áldja meg hosszú élettel, testi- lelki erővel, hogy a terhet, mely vállaira nehezül, mindig örömmel viselhesse.

Imádkozzunk azokért is, akik őt legfőbb pásztorul elismerni nem akarják, könyörüljön meg rajtuk az Úr irgalma, vezesse el őket minél hamarabb az igazság kikötőjébe és a hit egységébe, hogy legyen egy akol és egy pásztor.

K.K.T. Ma Szt. Péter és Szt. Pál apostolok ünnepén emeljük fel tekintetünket Róma felé, ahol két sír domborul, és a két síron túl lássuk meg Péter utódját, a kősziklát, kit ezelőtt pontosan három esztendővel helyezett Péter örökségébe a világot kormányzó isteni bölcsesség.

Szentatyánkért, VI. Pál pápáért szálljon fohászunk az ég felé, és a világ 500 millió keresztény katolikusaival együtt kérjük Istenünket, a lelkek örök Pásztorát: „Tartsd meg Isten Szentatyánkat, Krisztusnak helytartóját”. Ámen.

Kőröstarján, 1966. június 29.